

би най-отчаяна атака. Подкрѣпени съ прѣсни пѣхотни колони, настѣпващи едновременно и отъ „Белекъ“ и отъ „Вранино гнѣздо“, и отъ „Зелената могила“, и отъ къмъ шосето, тѣ отново се хвърлятъ върху нашитѣ изнемощѣли вече борци. Заобиколили ни отъ всички страни, почти при самитѣ наши позиции, тѣ обсипватъ позициитѣ съ дѣждъ отъ куршуми и по-валятъ на земята всичко, що имъ е на пята. Артилерията имъ стрѣля отъ всѣду и поразява нашитѣ редове безъ милость. Нашитѣ топове, изстрѣлили почти всичкия си запасъ отъ гранати, бездѣйствуватъ. Пушкитѣ имъ сжщо. Като че настана фатална развръзка на кървата драма. Още единъ мигъ и турцитѣ, подъ звука на своитѣ трѣби и барабани и съ викове „Аллахъ“ прѣдприематъ послѣдния страшенъ юрушъ. Храбритѣ защитници на Шипка събиратъ послѣднитѣ си сили и рѣшени да измратъ до единъ на полето на честта, като левове се впуцатъ да отблъснатъ и тая атака. Съ камене, дървета, щикове, приклади нападатъ тѣ побѣснѣлитѣ врагове и ги отбиватъ отново по всички посоки. Викове „ура“ процѣпватъ въздуха. Турцитѣ повръщатъ назадъ своитѣ разстроени колони и се готвятъ да се хвърлятъ въ нова атака, но нѣкъдѣ отъ къмъ нашитѣ резерви се чува гласъ: „помощъ пристига“ и викове „ура“, разнесени вече по цѣлата линия окончателно закрѣпватъ отряда на генералъ Столѣтовъ въ увѣреността, че побѣдата ще бжде наша... И, дѣйствително, къмъ това врѣме, почти на мръкване, единъ баталионъ отъ 4 стрѣлкови бригади, качени на казашки коне, пристига на бойното поле и съвършено отбива остаткитѣ отъ нападающия неприятель. — Шипка е спасена...

На слѣдния день, 12 августъ, пристигатъ нови подкрѣпления; началството на отряда взема възпѣтия